

Arrest

nr. 195 969 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE VUYST *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 8 juli 2015 België zijn binnengekomen samen met hun minderjarige dochter S.L.M.D., dienden op 9 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 september 2015 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 3 februari 2016, nr. X).

1.3. Op 3 maart 2016 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

1.4. Op 24 maart 2016 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen (RvV 23 augustus 2016, nr. X).

1.5. Op 22 september 2016 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in. Op 27 oktober 2016 nam de commissaris-generaal de asielaanvraag in overweging.

1.6. Op 28 februari 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 28 februari 2017 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

- De bestreden beslissing luidt ten aanzien van S.M.D.A. (verzoeker) als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/09/2016
Overdracht CGVS: 12/10/2016*

U werd op 18 januari 2017 van 13.59u. tot 15.17u. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester De Vuyst loco meester Micholt, was tussen 14.27u. en 15.17u. aanwezig bij het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Bagdad afkomstig te zijn. Op 9 juli 2015 diende u samen met uw echtgenote (K.A.O.) (O.V. (...)) uw eerste asielaanvraag in België in. Uw asielaanvraag klonk als volgt:

“U bent geboren op 3 december 1980 in Bagdad als kind van een Koerdische vader, afkomstig uit Suleimaniya, en een Arabische moeder. U groeide op in Bagdad maar leerde in 2003 leerde uw toekomstige echtgenote (K.A.O.) (O.V. (...); CGVS (...)) kennen terwijl u op familiebezoek was in Suleimaniya. Jullie werden verliefd, hadden enige tijd stiekem een relatie en maakten al snel trouwplannen. Uw familie kwam vanuit Bagdad naar Suleimaniya om een aanzoek te doen bij uw schoonfamilie. Dit werd echter tot twee keer toe geweigerd. U beweert dat haar familie niet wilde dat ze met een Arabier zou trouwen. U werd door haar familie tot twee keer toe aangevallen en belandde in het ziekenhuis. Hierop beslisten jullie stiekem te trouwen en samen te vluchten. Jullie verzamelden alle nodige papieren, trouwden voor de overheidsinstantie van Suleimaniya en vertrokken samen naar Bagdad. Daar aangekomen reageerde uw familie zeer afwijzend op jullie beslissing om zonder toestemming van haar familie te huwen. Ze wierpen op dat haar familie naar Bagdad zou komen om u te vermoorden. Jullie hielden echter voet bij stuk en vestigden zich in Bagdad. Sindsdien hebben jullie geen contact meer met uw familie in Bagdad, noch met uw schoonfamilie in Suleimaniya. Op 2 juni 2005 werd jullie dochter L. geboren. U had een kleine supermarkt in Bagdad waarmee u in het levensonderhoud van uw familie voorzorg. Uw vrouw ging niet uit werken. Op een dag zag u de imam van de moskee met enkele jongens praten. Hij kwam naar u toe begon een gesprek waarbij hij de jihad pree en u aanzette een zelfmoordaanslag te plegen. U weigerde echter, wierp op dat u een vrouw en een kind had, en verliet de moskee. De imam liet het hier echter niet bij en kwam tot twee keer toe naar uw supermarkt om u verder te overtuigen. Hij zei dat u op 17 juni naar het ijssalon El Fahma moest komen. U ging niet naar de afspraak maar nam contact op met een vriend van u die politie agent is. Hij raadde u aan klacht in te dienen tegen de imam, wat u ook deed. De imam werd gearresteerd. De volgende dag kwamen er echter jongens naar uw huis en spraken uw vrouw aan. U vermoedde dat het dezelfde jongens waren die u eerder in de moskee met de imam zag praten. Ze zeiden dat u daags nadien naar het ijssalon moest komen of dat ze anders uw dochter zouden ontvoeren. Uw vrouw belde u in paniek op en vroeg wat er aan de hand was. Hierop besliste u met uw gezin het land te verlaten. Op 9 juli 2015 vroegen jullie asiel aan in België. Ter ondersteuning van jullie beider asielaanvragen leggen jullie het originele Iraakse rijbewijs van uw man; kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw echtgenote en jullie dochter; een kopie van jullie huwelijksakte; en een kopie van uw nationaliteitsbewijs neer.”

In september 2015 werd inzake uw asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U ging op 30 oktober 2015 tegen deze beslissing in beroep en uit het arrest d.d. 3 februari 2016 blijkt dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 3 maart 2016 diende u samen met uw echtgenote een tweede asielaanvraag in op basis van een aantal nieuw voorgelegde documenten ter staving van uw verblijf uit Bagdad. Uw tweede asielaanvraag werd echter niet in overweging genomen. U bleef immers vasthouden aan uw verklaringen die eerder al niet geloofwaardig werden geacht. Ook bestonden uw nieuwe documenten uit kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk van kan worden nagegaan.

Op 22 september 2016 diende u samen met uw echtgenote een derde asielaanvraag in op basis van de vrees voor besnijdenis die u ten aanzien van uw dochter zou hebben. Uw echtgenote is ook al besneden en kon dit ook staven met een attest van een gynaecoloog. Voorts komt vrouwenbesnijdenis nog steeds op grote schaal voor binnen de Koerdische gemeenschap in Irak, waardoor een nader onderzoek naar de door u geuite vrees aangewezen is.

U legde de volgende originele documenten neer ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag: een medisch attest van een Belgische gynaecoloog ter staving van de besnijdenis type 1 bij uw echtgenote en een medisch attest van een Belgische psycholoog over psychische klachten bij uw echtgenote. Tevens legde u een kopie neer van een overlijdensakte van uw schoonmoeder.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, dient te koesteren of dat u een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag nog steeds baseert op problemen die zowel door het CGVS als door de RvV ongeloofwaardig werden geacht (zie arrest RvV 161305). Deze bevindingen doen dan ook ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering nog steeds omwille van deze problemen een oprechte, gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te kennen of het risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien kan er geen geloof worden gehecht aan het nieuwe element dat u in het kader van uw derde asielaanvraag aanhaalt, zijnde uw vrees voor de besnijdenis van uw dochter (gehoorverslag CGVS, dd. 18/1/2017, p. 4-7). Gevraagd naar de motieven voor uw vrees, geeft u aan dat u van mening bent dat uw schoonvader er uiteindelijk voor zal zorgen dat uw dochter besneden gaat worden (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het feit dat u uw schoonvader al 15 jaar niet heeft gezien en dat uw schoonvader eveneens geen kennis heeft van uw verblijfplaats, geeft u aan dat u in feite vreest dat uw schoonvader uw hele gezin zal vermoorden (CGVS, p. 5). U gewezen op de ongeloofwaardigheid van uw relaas, geeft u aan dat Bagdad een grote stad is en de Koerden Bagdad niet gewoon zijn. Zodra uw schoonvader zou weten dat u in Saydiya verblijft zou hij u vermoorden. U weet echter niet te concretiseren hoe uw schoonvader u zou moeten vinden (CGVS, p. 5). Eveneens beweert u 12 jaar in de wijk Saydiya in Bagdad gewoond te hebben en in die periode heeft u nooit persoonlijk problemen ervaren in verband met uw schoonfamilie. In uw eerdere asielaanvragen heeft u ook nooit een vrees geuit jegens uw schoonvader. U hiermee geconfronteerd, geeft u aan dat u wel heeft aangegeven dat u uw vrouw heeft ontvoerd en dat er u geen vragen zijn gesteld over uw vrees jegens uw schoonvader (CGVS, p. 5). Gezien u beweert 12 jaar in Bagdad te hebben gewoond zonder uw schoonvader ooit gezien te hebben en uw dochter L. volgens haar identiteitskaart in Suleimaniya is geboren - niet toevallig de laatste woonplaats van uw schoonvader - (CGVS, p. 4), kan uw vrees voor uw schoonvader niet worden weerhouden.

Vervolgens werd u gevraagd om uw motief voor uw derde asielaanvraag ondubbelzinnig te verwoorden. U gaf hierbij duidelijk te kennen dat u geen vrees koestert voor de besnijdenis van uw dochter L.. U vreest enkel uw schoonvader (CGVS, p. 6). Ook toen u herhaaldelijk werd gevraagd naar motieven voor de besnijdenis van uw dochter bleef u uw vrees voor uw schoonvader herhalen (CGVS, p. 6-7). Toen u telkenmale erop werd gewezen dat er geen geloof kan worden gehecht betreffende uw vrees voor uw schoonvader, gaf u aan dat u ook helemaal geen vrees heeft ten aanzien van uw schoonvader, maar dat het voor u heel pijnlijk is dat uw oorspronkelijke asielaanvraag niet werd geloofd (CGVS, p. 7).

Tot slot werd u er nog op gewezen dat het gebruikelijk is bij Koerden in Irak om meisjes te besnijden in de leeftijd tussen 4 en 7 jaar oud. Wanneer meisjes de leeftijd van 12 jaar hebben bereikt wordt de praktijk vrijwel nooit nog toegepast (zie blauwe map: Female genital Mutilation in Iraq, An empirical study in Kirkuk Province; They Took Me and Told Me Nothing, Female Genital Mutilation in Iraqi Kurdistan). Uw dochter had de leeftijd van 10 al reeds bereikt toen u nog in Irak woonachtig was en is inmiddels al 12 jaar oud. Gezien uw dochter niet in Irak werd besneden toen ze daar kennelijk de leeftijd voor had en zij nu al de leeftijd heeft bereikt waarop de praktijk al niet meer wordt toegepast, kan er

bezwaarlijk nog sprake zijn van een risico, zeker aangezien u als vader tegen bent. Uit onderzoek blijkt immers dat vaders de belangrijkste hefboom in handen hebben om de besnijdenis van hun dochter tegen te gaan: als de vader niet wil, dan gebeurt het niet (zie blauwe map: Female genital Mutilation in Iraq, An empirical study in Kirkuk Province). U werd gevraagd waarom het in uw specifiek geval wel eens anders zou kunnen zijn, gaf u aan dat de mensen in Suleimaniya altijd pistolen dragen en dat u elk moment door uw schoonfamilie kan worden vermoord als u zich in Irak bevindt (CGVS, p. 6-7). Er zijn geen indicaties dat er op enig moment een aannemelijke mogelijkheid bestaat dat uw dochter L. besneden gaat worden bij uw terugkeer naar Irak. Bijgevolg kan er dan ook geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De medische attesten van uw echtgenote tonen enkel aan dat uw echtgenote besneden is, maar kunnen geen uitsluitel geven over de mogelijkheid tot besnijdenis van uw dochter. De kopie van de overlijdensakte van uw moeder toont enkel het overlijden van uw moeder aan, wat eveneens los staat van de mogelijkheid tot besnijdenis van uw dochter. Hoewel kopieën van documenten op zichzelf al weinig bewijswaarde kennen, gezien de onmogelijkheid om de authenticiteit ervan na te gaan, doet de overlijdensakte van uw moeder vragen rijzen over de banden die u nog met uw schoonfamilie onderhoudt. Bovendien kunnen documenten alleen dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen, hebben uw documenten geen bewijskracht. Bovendien blijkt uit informatie van het CGVS dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Iraakse documenten aan te schaffen, zowel in Irak als in het buitenland (zie administratief dossier, COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude).

Hoewel u beweert van Bagdad afkomstig te zijn (CGVS, p. 3), kan hier niet het minste geloof aan worden gehecht om redenen die al in de beslissing van het CGVS omtrent uw eerste asielaanvraag werden verwoord, namelijk:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

In casu werd vastgesteld dat uw vrouw geenszins aannemelijk kon maken de laatste twaalf jaar voor haar vertrek in Bagdad te hebben gewoond. Gezien jullie gehuwd zijn, u ter staving hiervan een huwelijksakte neerlegt en stelt sinds 2003 met haar samen te hebben gewoond, dient te worden besloten dat jullie beiden sinds jullie huwelijk elders hebben gewoond. Er kan aldus evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering de laatste twaalf jaar voor vertrek in Bagdad te hebben gewoond.

De motivering omtrent de ongeloofwaardige herkomst van uw echtgenote luidde als volgt:

U hebt niet aannemelijk gemaakt de laatste twaalf jaar voor uw vertrek naar België in Bagdad te hebben gewoond. Uw geografische kennis over de stad en de buurt waar u, naar u verklaart, twaalf jaar hebt gewoond, is quasi onbestaande (CGVS p.6 – 9). De naam van de hoofdweg in de buurt van de superette van uw man – die twee straten verder dan uw huis lag – kent u niet. U zegt te weten dat er een rivier door Bagdad stroomt, maar de naam van deze rivier kent u niet. U zegt te weten dat er een pretpark aan de rivier ligt, maar ook de naam van dit pretpark ontgaat u. Hoewel u zeker bent dat het pretpark dicht bij de rivier ligt weet u vreemd genoeg niet of uw huis al dan niet dicht bij de rivier ligt.

U verklaart deze onwetendheid door te stellen dat u volledig afhankelijk was van Mohamed, dat u steeds binnenshuis bleef en de taal niet goed beheerste. Vervolgens gevraagd uw activiteiten buitenshuis, naar waar u dan wel soms heen ging, zegt u dat u steeds met Mohamed buiten kwam, nooit alleen. Jullie gingen “naar een restaurantje, eten of kleren kopen, zo’n dingen”. U kunt echter geen enkel restaurant in uw buurt noemen, noch kunt u winkels of markten aanduiden waar levensmiddelen kunnen worden gekocht. U wijst de interviewer hiervoor door naar uw echtgenoot Mohamad. Gevraagd naar waar u kleren ging kopen blijft uw antwoord uiterst vaag. U somt louter een aantal wijken op: “in de winkels van Bagdad Al Jedida, Karade, Dora, Mansour”.

In een poging uw antwoord concreter te maken wordt u de vraag gesteld waar u een nieuwe jurk voor uw dochtertje L. zou kopen.

U ontwijkt de vraag en stelt dat jullie sjiitische wijken vermeden omdat er vaak aanslagen waren. Welke wijken dat dan wel waren weet u echter niet: "Dat weet ik niet. Ja... Ik ben daar nooit geweest. We probeerden nooit naar daar te gaan. Bagdad is groot."

Gevraagd naar of u zich een aanslag in het bijzonder goed herinnert, hebt u het over een aanslag terwijl u met Mohamad döner ging eten, het afgelopen jaar. Hierop inpikkend blijkt ook uw socio-politieke kennis van Bagdad quasi onbestaande. Wanneer deze aanslag precies plaats vond weet u niet, evenmin weet u wie de aanslag heeft gepleegd of opgeëist. U zegt dat het waarschijnlijk IS of de sjiitische milities zullen zijn geweest, gezien zij vooral actief zijn in Bagdad. Gevraagd naar sjiitische milities die actief zijn in uw wijk antwoordt u vreemd genoeg IS (Daesh). Gezien IS (Daesh) een soennitische organisatie is wordt u de logische vraag gesteld of IS (Daesh) een sjiitische militie is. Hierop antwoordt u: "Dat weet ik niet. Geen idee. Maar die behoort ook tot beide sektes, soennieten en sjiieten.". Hierop herpakt u zich en zegt: "De meerderheid van IS (Daesh) zijn soennieten.". Het blijft echter bevreemdend dat u spontaan IS aanhaalt wanneer u wordt gevraagd naar sjiitische milities in uw buurt. U blijkt echter geen sjiitische milities te kennen, zo blijkt wanneer de vraag u opnieuw wordt gesteld. U zegt: "Ik heb weinig contact met mensen, ik ken geen sjiitische milities.". Voor iemand die stelt de laatste twaalf jaar in een stad te hebben gewoond waar sektarisch geweld steeds meer opflakert, is dit bijzonder vreemd. U kunt trouwens ook in het geheel niet vertellen over het feit dat Bagdad de laatste jaren steeds meer segregert en sterker wordt verdeeld in homogeen soennitische en sjiitische wijken. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd zegt u aanvankelijk enkel: "Bagdad was toen heel druk, maar nu is het niet zoals vroeger.". De vraag herhaald en verduidelijkt antwoordt u: "Daar heb ik niks van verschil in gemerkt. Ik besefte pas dat er sjiieten en soennieten bestonden toen ik naar Bagdad kwam. Met de tijd hoorde ik dat er wel een verschil was tussen die groepen.". Dat u zich als Irakese tot uw 18de niet bewust was van het bestaan van sjiieten en soennieten is weinig geloofwaardig.

Erop gewezen dat u wel twaalf jaar in Bagdad woonde en opnieuw gevraagd naar de evolutie van sektarische segregatie stelt u dat er 'destijds' geen verschil was tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap, maar dat het probleem begonnen zou zijn door IS (Daesh). Verder zegt u dat de problemen enkele jaren na de val van Saddam begonnen. Gevraagd daar meer over te vertellen hebt u het opnieuw over IS (Daesh): "(...) Ik weet dat IS (Daesh) heel veel problemen heeft veroorzaakt in Bagdad, maar ik weet niet zoveel. Ik hoorde een beetje op de televisie hier en daar?". Expliciet gevraagd of IS (Daesh) enkele jaren na de val van Saddam al actief waren zegt u louter: "Als huisvrouw heb ik enkel het gevoel dat de sektarische problemen met IS (Daesh) begonnen. Als huisvrouw weet ik niet wat er gebeurt in de stad. Mohamad is altijd heel moe als hij van zijn werk komt.". Het is echter volstrekt onaannemelijk dat u als Irakese die de laatste twaalf jaar in Bagdad woonde dergelijke basiskennis over IS (Daesh) en de sektarische situatie in Bagdad zou missen. Dat u stelt tot uw 18de niet te hebben geweten dat er soennieten en sjiieten bestonden; dat u IS aanvankelijk aanduidt als een sjiitische militie en verder geen enkel voorbeeld van een sjiitische militie kunt geven; en dat u de recente opkomst van IS in Bagdad en de opflakering van sektarisch geweld na de val van Saddam in 2003 niet uit elkaar kunt houden is volstrekt onaannemelijk voor iemand die stelt Irakese te zijn en twaalf jaar in Bagdad te hebben gewoond.

U legt geen enkel document neer waaruit blijkt dat u in Bagdad zou hebben gewoond.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u niet kan aantonen daadwerkelijk de laatste twaalf jaar in Bagdad te hebben verbleven. Gezien uw herkomst onlosmakelijk verbonden is met die van uw vrouw, maken bovenstaande vaststellingen zoals gezegd dat ook u niet kan aantonen daadwerkelijk de laatste twaalf jaar in Bagdad te hebben verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen in Bagdad die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die tot jullie vertrek zouden hebben geleid. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke regio van herkomst, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst kan niet genoeg benadrukt worden.

Bovendien zijn er ook in uw verklaringen elementen die de geloofwaardigheid van uw vermeende problemen in Bagdad ondermijnen. Ten eerste legt u een tegenstrijdige verklaring af. Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat de imam meteen, diezelfde dag nog, werd gearresteerd nadat u aangifte deed in het politiekantoor (CGVS p.10).

Bij de DVZ verklaarde u eerder echter dat de imam pas twee dagen nadien werd gearresteerd, daags nadat jongemannen bij uw vrouw waren langs gekomen.

Hoewel dit in principe een kleine tegenstrijdigheid betreft raakt het wel de kern van uw asielrelaas. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de betrekkelijk eenvoudige chronologie van gebeurtenissen die zich zou hebben afgespeeld, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Bovendien zijn uw verklaringen ook weinig aannemelijk in de huidige socio-politieke context in Bagdad. Er is een enorm sektarisch wantrouwen, voornamelijk tegenover de soennitische minderheid in Bagdad. IS (Daesh) heeft top op heden nog geen voet aan grond in Bagdad, maar die vrees leeft wel sterk, zowel bij autoriteiten als bevolking. Dat de lokale imam in uw moskee zo openlijk mensen zou ronselen voor IS (Daesh) is op zich al weinig waarschijnlijk. Dat hij bij uw expliciete weigering zou blijven aandringen en tot twee keer toe hiervoor naar uw winkel zou komen, is al helemaal onaannemelijk.

Bovendien beweert u dat de imam wilde afspreken in een druk ijssalon, omdat mensen dat niet op jullie zouden letten. Het is weinig waarschijnlijk dat men – als men het over zelfmoordaanslagen plegen voor IS (Daesh) wil hebben – zich naar een druk ijssalon zal begeven waar overal luisterende oren zijn die misschien wel iets zouden kunnen oppikken.

Bovendien zijn de verklaringen die u aflegt betreffende de financiering van uw reis naar België niet consistent met uw bewering dat het een plots vertrek was, enkele dagen nadat u door de imam werd aangesproken. Aanvankelijk verklaart u dat u de winkel verkocht om de reis te financieren (CGVS p. 12). Meteen daarna blijkt echter dat de winkel niet kon zijn verkocht, gezien u na de bedreiging diezelfde nacht nog zou zijn vertrokken en u de winkel dus niet kon verkopen op zo'n korte tijd (CGVS p. 12). Doorgevraagd zou u ook uw auto enkele maanden voor vertrek verkocht hebben en daarmee de reis deels gefinancierd hebben. Gevraagd waarom u uw auto verkocht, komt u niet verder dan louter te stellen dat u 'geen zin meer had in de auto', en van plan was om enkele maanden later een nieuwe te kopen. Dit is geen afdoende verklaringen en doet vermoeden dat de auto werd verkocht met het oog op een nakend vertrek uit het land, wat verder de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen ondermijnt.

Bovendien zijn er, hoewel u zelf geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst, sterke aanwijzingen in uw dossier dat u ook na uw huwelijk in Suleimaniya hebt gewoond, of alleszins nog steeds sterke banden met de stad onderhield. Deze conclusie wordt getrokken uit zowel uw verklaringen als die van uw echtgenote.

De motivering hieromtrent in haar beslissing luidde als volgt:

U verklaart tijdens uw gehoor bij het CGVS, net als uw echtgenoot, dat jullie dochter L. in 2005 in Bagdad werd geboren (CGVS p. 5). Bij de DVZ verklaarden jullie echter beiden dat L. in Suleimaniya werd geboren. Zowel tijdens de inschrijving (Inschrijving NL / Minderjarige kind(eren)) als verder in de procedure (Verklaring DVZ punt 16) staat genoteerd dat L. in Suleimaniya werd geboren. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd beweert u dat niemand u naar de geboorteplaats van L. vroeg (CGVS p. 5). Uw echtgenoot heeft het in zijn gehoor op het CGVS aanvankelijk over het feit dat L.'s identiteitskaart in Suleimaniya werd uitgegeven. Erop gewezen dat het wel degelijk over haar geboorteplaats gaat, en niet over de plaats van uitgifte van haar identiteitskaart, verklaart hij louter dat hij nooit gezegd heeft dat L. in Suleimaniya werd geboren (CGVS X p. 5). Zijn verklaringen zijn echter niet afdoende. L.'s identiteitskaart (waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) werd niet enkel uitgegeven in Suleimaniya, ook als geboorteplaats wordt Suleimaniya vermeld.

Bovendien verklaarden jullie zoals gezegd ook bij inschrijving (Inschrijving NL / Minderjarige kind(eren)) dat L. in Suleimaniya (op dat moment genoteerd als 'Suleimani') werd geboren. Op dat moment hadden jullie nog geen documenten neergelegd en kon er dus geen verwarring bestaan tussen jullie verklaringen en wat vermeld staat op haar identiteitskaart. Op basis van bovenstaande bevindingen kan worden besloten dat L. wel degelijk werd geboren in Suleimaniya, en niet in Bagdad. Jullie verklaringen betreffende jullie herkomst uit Bagdad en betreffende jullie band met Suleimaniya komen hierdoor verder op de helling te staan, alsook jullie algemene geloofwaardigheid. Het is duidelijk dat jullie na jullie huwelijk in 2003 wel degelijk nog in Suleimaniya zijn geweest, op zijn minst in een keer in 2005 voor de geboorte van L.. Dit terwijl zowel u (CGVS p. 5) als uw man (CGVS X p. 6) expliciet stellen sinds 2003 niet meer in Suleimaniya te zijn geweest.

Dat u twee jaar na uw huwelijk in Suleimaniya bent bevallen ondermijnt bovendien ook uw verklaringen als zou u hebben gebroken met uw familie omdat zij niet instemden met een huwelijk, en het sindsdien te gevaarlijk zou zijn geweest om nog naar Suleimaniya terug te keren. Wat opnieuw een sterke aanwijzing vormt voor een band met Suleimaniya, waar zowel uw roots als die van uw echtgenoot liggen. Er zijn bovendien ook een aantal elementen in jullie beider verklaringen die de geloofwaardigheid van deze familiale problemen verder ondermijnen. Zo is jullie verklaring voor de weigering van uw familie om in te stemmen met een huwelijk weinig aannemelijk. Zowel u als uw man verklaarde dat uw familie niet wilde dat u met een Arabier zou trouwen (CGVS p. 5; CGVS X p. 5).

Uw man identificeert zichzelf in het kader van zijn asielaanvraag ook als Arabier (Verklaring DVZ X 6d). Dit is opmerkelijk, gezien uw echtgenoot helemaal geen Arabier is. Zijn moeder is weliswaar van Arabische afkomst, maar zijn vader is Koerd. Uw man is dus ook Koerd.

Dat uw familie hem niet wilde aanvaarden omdat hij al twee generaties lang in Bagdad woonde is eventueel nog enigszins aannemelijk. Dat uw man zelf verkeerdelijk zou aangeven dat hij Arabier is, is echter weinig aannemelijk en lijkt een loutere ondersteuning van de door jullie aangehaalde problemen. Verder verklaart u dat u de moeder van uw man hebt gezien in het ziekenhuis nadat hij door uw familie in elkaar was geslagen (CGVS p. 4), terwijl uw man beweert dat hij twee keer door uw familie in elkaar werd geslagen nadat zijn familie terug keerde naar Bagdad (CGVS X p. 13). Verder zijn er nog een aantal elementen die jullie algemene geloofwaardigheid ondermijnen en die wijzen op een band met Suleimaniya. Zo blijken jullie thuis uitsluitend Koerdisch te spreken, ook jullie dochter L. spreekt Koerdisch (CGVS X p. 12). Toch beweert u dat uw man slechts gebrekkig Koerdisch spreekt (CGVS p. 6). U werpt dit op als reden voor het feit dat uw familie hem als Arabier zou hebben beschouwd (CGVS p. 5). Dat hij als zoon van een Koerd die al twaalf jaar getrouwd is met een Koerdische nog steeds gebrekkig Koerdisch zou spreken, zoals u beweert, is echter weinig aannemelijk. Met betrekking tot het contact dat jullie zouden onderhouden met de familieleden van Mohamad in Suleimaniya leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U beweert dat jullie enkel nog contact hebben met zijn tante Tara (CGVS p. 6), terwijl uw man verklaart dat jullie ondertussen weer contact hebben met zijn andere tantes en zijn grootmoeder (CGVS X p. 6).

Ook het feit dat jullie twaalf jaar lang al jullie documenten vanop afstand zouden hebben geregeld vanuit Bagdad, houdt weinig steek. Jullie identiteitskaarten zijn afgegeven en vernieuwd in Suleimaniya maar uw man zou dat steeds vanop afstand hebben geregeld. Aanvankelijk verklaarde hij dat hij dat via zijn tante en zijn advocaat regelde. Toen echter werd gevraagd naar de naam van deze advocaat en hij die niet bleek te kennen zei hij opeens dat het de advocaat van zijn tante was (CGVS X p. 6). Dergelijke verklaringen ondermijnen reeds de geloofwaardigheid. Bovendien is het weinig aannemelijk dat jullie twaalf jaar lang al jullie documenten vanop afstand zouden hebben geregeld, en dat zelfs L. identiteitsdocumenten kreeg zonder dat u en uw man zichzelf, het kind of zelfs maar een geboorteakte werden aangeboden aan de burgerlijke stand in Suleimaniya. Opnieuw rijst hier het vermoeden dat jullie wel degelijk een band met Suleimaniya onderhielden. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, die de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u hoe dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming."

Het vermoeden dat u in Suleimaniya woonachtig was voor uw komst naar België volstaat bovendien op zich niet om ten aanzien van u te besluiten tot een nood aan internationale bescherming wegens een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 Vw of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij bepaalde Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Erbil te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) regio kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2015-2016 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014-begin 2015), opnieuw de militaire controle verwerven. Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering.

Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De offensieven van IS en de tegenoffensieven van de peshmerga en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben evenwel slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Het terreurgeweld in KAR-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak, en in de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vond de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KAR-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Deze zeldzame terreurdaden, opgeëist door IS, hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijk zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van nagenoeg 250.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KAR-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio en ter preventie van aanvallen van IS werden de veiligheidsmaatregelen in de KAR-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft bij het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gericht luchtbombardementen op PKK-bases in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleimaniya, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleimaniya thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing luidt ten aanzien van O.K.A. (verzoekster) als volgt:

"Asielaanvraag: 22/09/2016

Overdracht CGVS: 12/10/2016

U werd op 18 januari 2017 van 15.19u. tot 16.39u. gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Uw advocate, meester De Vuyst loco meester Micholt, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Bagdad afkomstig te zijn. Op 9 juli 2015 diende u samen met uw echtgenoot (M.D.A.S.) (O.V. (...)) uw eerste asielaanvraag in België in. Uw asielrelaas klonk als volgt:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Koerdische origine te zijn. U bent geboren op 21 juli 1985 in Suleimaniya in Noord-Irak. U groeide op bij uw vader en stiefmoeder in Suleimaniya. U beweert geen goede relatie te hebben gehad met uw vader en stiefmoeder en regelmatig door hen te zijn mishandeld. In 2003 leerde u uw toekomstige echtgenoot (M.D.A.S.) (O.V. (...); CGVS (...)) kennen terwijl deze op familiebezoek was in Suleimaniya. Mohamad is oorspronkelijk afkomstig uit Suleimaniya maar woonde zijn hele leven in Bagdad. Jullie werden verliefd, hadden enige tijd stiekem een relatie en maakten al snel trouwplannen. De familie van Mohamad kwam vanuit Bagdad naar Suleimaniya om een aanzoek te doen bij uw familie. Dit werd echter tot twee keer toe geweigerd. U beweert dat uw familie niet wilde dat u met een Arabier zou trouwen. Mohamed werd door uw familie tot twee keer toe aangevallen en belandde in het ziekenhuis. Hierop beslisten jullie stiekem te trouwen en samen te vluchten. Jullie verzamelden alle nodige papieren, trouwden voor de overheidsinstantie van Suleimaniya en vertrokken samen naar Bagdad. Daar aangekomen reageerde de familie van Mohamad zeer afwijzend op jullie beslissing om zonder toestemming van uw familie te huwen. Ze wierpen op dat uw familie naar Bagdad zou komen om uw kersverse echtgenoot te vermoorden. Jullie hielden echter voet bij stuk en vestigden zich in Bagdad. Sindsdien hebben jullie geen contact meer met de familie van Mohamad in Bagdad en evenmin met de uwe in Suleimaniya. Op 2 juni 2005 werd jullie dochter L. geboren. Zelf verklaart u twaalf jaar in Bagdad te hebben gewoond maar er een weinig zelfstandig leven te hebben geleid. U ging nooit uit werken en verliet op geen enkel moment het huis zonder uw echtgenoot. Toen Mohamad problemen kreeg met de lokale imam, nadat deze hem wilde rondelen voor IS (Daesh), verlieten jullie samen het land. Op 9 juli 2015 vroegen jullie asiel aan in België. Ter ondersteuning van jullie beider asielaanvragen leggen jullie het originele Iraakse rijbewijs van uw man; kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw man en jullie dochter; een kopie van jullie huwelijksakte; en een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw man neer.”

In september 2015 werd inzake uw asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging op 30 oktober 2015 tegen deze beslissing in beroep en uit het arrest d.d. 3 februari 2016 blijkt dat ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

Op 3 maart 2016 diende u samen met uw echtgenoot een tweede asielaanvraag in op basis van een aantal nieuw voorgelegde documenten ter staving van uw verblijf uit Bagdad. Uw tweede asielaanvraag werd echter niet in overweging genomen. U bleef immers vasthouden aan uw verklaringen die eerder al niet geloofwaardig werden geacht. Ook bestonden uw nieuwe documenten uit kopieën waarvan de authenticiteit onmogelijk van kan worden nagegaan.

Op 22 september 2016 diende u samen met uw echtgenoot een derde asielaanvraag in op basis van de vrees voor besnijdenis die u ten aanzien van uw dochter zou hebben. U zou ook al besneden zijn en u kon dit ook staven met een attest van een gynaecoloog. Voorts komt vrouwenbesnijdenis nog steeds op grote schaal voor binnen de Koerdische gemeenschap in Irak, waardoor een nader onderzoek naar de door u geuite vrees aangewezen is.

U legde de volgende originele documenten neer ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag: een medisch attest van een Belgische gynaecoloog ter staving van de besnijdenis type 1 bij u en een medisch attest van een Belgische psycholoog over psychische klachten eveneens bij u. Tevens legde u een kopie neer van een overlijdensakte van uw moeder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag op dezelfde problemen als uw echtgenoot beroept. Aangezien uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag de erkenning van vluchteling en de status van subsidiaire beschermde niet kan worden toegekend, dient te worden besloten dat u er evenmin in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit hoofde hiervan is de beslissing van uw echtgenoot ook voor u van toepassing. Deze beslissing luidt als volgt:

[idem bestreden beslissing verzoeker]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers stippen in het feitenrelaas in het verzoekschrift aan dat zij op 31 januari 2017 een fax naar de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebben gestuurd met de vraag om hun identiteitsgegevens te wijzigen. De DVZ reageerde hierop nooit.

Zij beroepen zich in een eerste middel op de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van het vluchtelingenverdrag en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Zij citeren artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en passen de elementen uit dit artikel toe op hun problemen en situatie.

Verzoekers wijzen op de vrees voor een besnijdenis van hun dochter. Zij doen gelden:

“Verzoekers willen hun enige dochters koste wat het kost beschermen tegen deze wanpraktijk die nog vaak voorkomt binnen de Koerdische gemeenschap in Irak. Tweede verzoekster is namelijk zelf besneden toen ze in het zesde leerjaar zat, en draagt hier dagelijks de gevolgen van met zich mee. De genitale verminking heeft talrijke fysieke problemen met zich meegebracht en de ingreep zelf heeft een trauma veroorzaakt waarmee ze tot op heden worstelt.

Bij terug keer naar Irak zal ook de dochter van verzoekers worden blootgesteld aan de gevaren die een besnijdenis inhoudt. Verzoekers vrezen hierbij niet enkel de invloed die de vader van tweede verzoekster in dit kader zal uitoefenen, maar hebben ook angst voor de volledige stam”

Verzoekers citeren hun eerder afgelegde verklaringen. *“Aangezien de vrouwenbesnijdenis nog steeds traditie is bij Koerdische stammen zal er vanuit sociaal oogpunt een druk heersen op verzoekers om hun dochter te laten besnijden. Hoe graag verzoekers dit ook zouden willen weigeren, ze zouden nooit op kunnen tegen de druk van het stamhoofd.*

Verzoekers willen er op wijzen dat de vrees betreffende een toekomstige besnijdenis van hun dochters in Suleimaniya, anno 2017, in tegenstelling tot wat verweerster beweert, nog steeds actueel is.”

Zij wijzen op informatie over de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Irak en Koerdistan. Zich verzetten tegen de druk van de familie is vaak onmogelijk en verzoekende partijen staan machteloos tegen een eventuele besnijdenis van hun dochter. Hun dochter vertoont wel degelijk het specifieke profiel van iemand die een hoog risico loopt op genitale verminking. Verzoekers wijzen op algemene informatie. *“Verzoekers willen verder benadrukken dat de dossierbehandelaar tijdens het gehoor bij verweerster zeer negatief was. Hij bleef benadrukken dat hij verzoekers niet geloofde, waardoor het onaannemelijk lijkt dat het verhaal van verzoekers op objectieve wijze werd beoordeeld.”*

Zij vervolgen:

“Verweerster hecht in de bestreden beslissingen geen geloof aan de angst die eerste verzoeker koestert ten aanzien van zijn schoonvader.

Dit is echter absurd daar eergelateerd geweld als gevolg van de afkeuring door de familie van één van de echtgenoten vaak voorkomt in Irak. Dit is eveneens het geval bij verzoekers, aangezien de familie van tweede verzoekster niet heeft ingestemd met het huwelijk daar tweede verzoeker van Arabische afkomst is.”

Verzoekers wijzen op hun eerder afgelegde verklaringen. *“Aangezien verzoekers weigerden gehoor te geven aan het verbod om te huwen dat werd opgelegd door de familie van tweede verzoekster heeft de familie van tweede verzoekster bedreigd eerste verzoeker te vermoorden.”*

Tevens verwijzen zij naar algemene informatie.

Zij beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en de zorgvuldigheidsplicht.

“In de bestreden beslissingen wordt de afkomst van verzoekers betwist. Verweerster is van oordeel dat verzoeker niet kunnen bewijzen dat ze afkomstig zijn uit Bagdad. Echter hebben verzoekers gedurende hun asielaanvraag hun uiterste best gedaan verweerster te overtuigen van het feit dat ze na hun huwelijk wel degelijk in Bagdad hebben gewoond.

Verzoekers willen bijgevolg ook ingaan op de preciaire veiligheidssituatie in Bagdad, waardoor het voor hen onmogelijk is om naar daar terug te keren.”

Verzoekers geven vervolgens een uitgebreide uiteenzetting omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad.

Vervolgens gaan zij in op de veiligheidssituatie in Suleimaniya. Zij betogen:

“Indien uw Raad van oordeel is dat de veiligheid van verzoekers dient beoordeeld te worden op basis van huidige situatie in Sulaymaniyah, wensen zij deze in ondergeschikte orde te staven.

Gezien de huidige preciaire veiligheidssituatie in Sulaymaniyah dringt het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus zich op.

In objectieve informatie lezen we het volgende, wat betreft terroristische aanslagen door IS en andere recente onveilige gebeurtenissen in Sulaymaniyah:

(...)

(stuk 41: “Iraq: Security situation in Sulaymaniyah; activities of muslim fundamentalist groups, including ISIS”, Immigration and Refugee Board of Canada, 3 maart 2016)

(...)

(“The Kurdistan Region of Iraq (KRI) Access, Possibility of Protection, Security and Humanitarian Situation”, Danish Immigration Service, april 2016)

(...)

(stuk 42: “Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq: 1 May – 31 October 2015”, OHCHR and UNAMI, 5 januari 2016, te consulteren op <http://www.ohchr.org/Documents/Countries/IQ/UNAMIRreport1May31October2015.pdf>”).

2.1.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoekers de volgende stukken bij het verzoekschrift: een bericht van op de website van het Commissariaat-generaal van 3 september 2015 (stuk 3), algemene informatie en persartikels (stukken 4, 6-16, 18-30, 32-39), een brief van Theo Francken van 22 september 2015 (stuk 17), rechtspraak van de Raad (stuk 31) en een fax (stuk 40).

2.1.3. De commissaris-generaal legt op 25 september 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Noord-Irak van 18 augustus 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.1.4. Verzoekers leggen op 29 september 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Het betreft vooreerst informatie omtrent de vrees van verzoekster aangaande haar besnijdenis. Deze vrees werd reeds bij het Commissariaat-generaal aangehaald in een extra schrijven. Desalniettemin wordt hieromtrent niet gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekers voeren in hun aanvullende nota vervolgens een heel betoog aangaande het gehoor van verzoekster, de houding van verzoekster en het verhaal van verzoekster. Zij verwijzen daarbij onder meer naar de reeds eerder neergelegde stukken en het extra schrijven dat hun advocaat richtte aan het Commissariaat-generaal. Tevens wijzen zij op informatie omtrent de prevalentie van VGV in verzoeksters etnie, geboorteregion en cultuur. Verzoekers wijzen voorts op het risico op diabetes en de psychologische problemen in hoofde van verzoekster. Omtrent deze laatste problemen citeren zij uit een psychologisch attest van psycholoog P.J. van 19 september 2017. Zij stellen dat de geestelijke impact van verzoeksters besnijdenis ook blijkt uit het feit dat zij deze gebeurtenis lang verzweeg om de gevolgen in te perken. Zij wijzen op informatie uit 2011, 2012 en 2016 waaruit blijkt dat VGV kan leiden tot mentale stoornissen. Zij stellen dat een reeds uitgevoerde besnijdenis kan worden beschouwd als een permanente en continue vervolging waardoor de toekenning van internationale bescherming gerechtvaardigd is. Verzoekers leggen tevens een lidkaart van GAMS België neer en stellen dat zij absoluut willen vermijden dat hun dochter wordt besneden. Informatie toont verder aan dat meisjes worden besneden tussen hun 4^e levensjaar en hun 12^e levensjaar (en dus niet hun 7^e levensjaar).

Verzoekers wijzen verder op het risico dat er in Koerdistan een conflict uitbreekt en op het referendum dat aldaar plaatsvond op 25 september 2017.

2.1.5. Verzoekers leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Het betreft vooreerst een aantal medische documenten waaruit moet blijken dat verzoekster lijdt aan diabetes.

Verder betreft het een psychologisch attest waarmee verzoekers willen aantonen dat verzoekster getraumatiseerd is door de verschillende gebeurtenissen die zij onderging, waaronder de besnijdenis op 12-jarige leeftijd. In het attest werd bevestigd dat verzoekster het heel moeilijk had om hierover te praten voor een mannelijke dossierbehandelaar.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers' asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting in het verzoekschrift met betrekking tot de geschonden geachte bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers aanspraak kunnen maken op een internationale beschermingsstatus.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn nood aan internationale bescherming op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Verzoeker dient door een coherent relaas en kennis van voor het relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Voorafgaand dient verder te worden opgemerkt dat, in zoverre verzoekers middels hun aanvullende nota's laten uitschijnen dat zij ingevolge de aandoening van diabetes en/of de psychologische problemen van verzoekster niet zouden kunnen terugkeren naar hun land en regio van herkomst, zij geenszins aantonen dat dit enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Tevens moet worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

2.3. De onderhavige asielaanvraag betreft verzoekers' derde asielaanvraag. In deze asielaanvraag blijven zij vasthouden aan hun tijdens de eerdere asielaanvragen voorgehouden herkomst van en verblijf in Bagdad en problemen.

Tijdens de eerste asielaanvraag werd hieromtrent bij arrest nr. X van 3 februari 2016 van de Raad geoordeeld als volgt:

"(...)

2.2.6. Verzoekende partijen stellen in Irak ingevolge hun huwelijk problemen te hebben gekend en alle contact te hebben verbroken met hun familieleden. Tevens stellen zij voor hun vertrek uit Irak gedurende de laatste twaalf jaren samen in Bagdad te hebben verbleven en aldaar problemen te hebben gekend met een imam.

Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen blijkt echter dat verzoekster een bijzonder verregaand gebrek vertoonde inzake zowel de geografie van als de sociaal-politieke situatie in de stad en buurt waar zij beweert gedurende twaalf jaar te hebben gewoond.

De naam van de hoofdweg nabij de superette van haar echtgenoot – die twee straten verder dan haar huis lag – kende zij niet. De naam van de rivier die door Bagdad stroomt, kende zij evenmin. De naam van het pretpark dichtbij deze rivier wist zij ook niet. Hoewel zij wist dat dit pretpark dicht bij de rivier lag, kon zij niet aangeven of haar eigen woning al dan niet dicht bij de rivier lag.

Verzoekster verklaarde bovendien dat zij met haar man soms buitenging en haalde als voorbeeld aan dat zij dan dingen deden zoals naar een restaurantje gaan of eten of kleren kopen. Vervolgens bleek zij echter niet in staat om ook maar één restaurant in haar buurt te noemen en kon zij geen winkels of markten aanduiden waar levensmiddelen kunnen worden aangekocht. Tevens bleef zij uitermate vaag wanneer gevraagd werd waar zij kleren gingen kopen. In het kader van deze vraagstelling bleek zij daarenboven niet op de hoogte welke wijken sjiitisch waren, en dit ondanks dat zij beweerde dat zij deze wijken meden.

Verzoekster gaf tevens aan zich een concrete aanslag te herinneren doch bleek vervolgens niet in staat om aan te geven wanneer deze aanslag plaatsvond en door wie deze werd opgeëist. Verder vertoonde zij een frappant gebrek aan kennis omtrent IS, de sjiitische milities in Bagdad en de sektarische situatie en problemen in Bagdad.

Verzoekende partijen betwisten het voorgaande niet doch trachten dit te vergoelijken door te verwijzen naar verzoeksters profiel als huisvrouw die weinig buiten kwam en de taal in Bagdad niet machtig was. Deze uitleg kan echter bezwaarlijk worden aangenomen om het bijzonder frappante gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster te verklaren. De voormelde gegevens hebben immers allemaal betrekking op verzoeksters directe leefomgeving en voorgehouden activiteiten in de stad en buurt waar zij meer dan een decennium beweert te hebben gewoond, op plaatsen die zij aldaar zelf beweerde te hebben bezocht, op gebeurtenissen waarvan zij zelf beweerde getuige te zijn geweest en op eenvoudige, elementaire en essentiële basisinformatie omtrent de (veiligheids-)situatie aldaar. Van verzoekster mocht, te meer daar zij klaarblijkelijk beschikte over een televisie (administratief dossier, stuk 6B, p.8), worden verwacht dat zij hierover beter op de hoogte zou zijn.

Hoe de verwijzing naar het profiel van verzoeker het vastgestelde gebrek aan kennis in hoofde van verzoekster zou kunnen verklaren, kan verder niet worden ingezien.

De voormelde vaststellingen maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende verblijf in Bagdad gedurende de twaalf jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Irak. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering als zou verzoeker aldaar gedurende twaalf jaar met haar verbleven hebben.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen weigeren duidelijkheid te verschaffen aangaande hun werkelijke banden met en hun reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak. Zij laten de bestreden beslissingen immers volledig ongemoeid waar hierin wordt vastgesteld dat er in hun dossier diverse sterke aanwijzingen zijn dat zij ook na hun huwelijk nog in Suleimaniya hebben verbleven of met deze stad alleszins nog sterkere banden hebben onderhouden dan zij trachten te laten uitschijnen. Meer bepaald wordt hierin vastgesteld dat (i) hun dochter, in weerwil met wat zij uiteindelijk trachtten te laten uitschijnen, in Suleimaniya is geboren in 2005, (ii) de identiteitskaart van hun dochter aldaar werd uitgegeven; (iii) hieruit blijkt dat verzoekende partijen, hoewel zij beide expliciet beweerden sedert 2003 nooit meer in Suleimaniya te zijn geweest, nadien weldegelijk en minstens voor de geboorte van hun dochter nog naar deze stad zijn gegaan; (iv) dit de geloofwaardigheid ondermijnt van hun beweringen dat zij hadden gebroken met de familie van verzoekster omdat deze niet instemde met hun huwelijk en het te gevaarlijk was om nog terug te keren naar Suleimaniya; (v) hun verklaringen inzake de weigering door verzoeksters familie van hun huwelijk niet aannemelijk zijn; (vi) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de situering van het ogenblik waarop verzoekers familie zou zijn teruggekeerd naar Bagdad ten opzichte van hun beweerde problemen met verzoeksters familie; (vii) zij thuis alleen Koerdisch spraken, hun dochter Koerdisch spreekt en verzoeker desalniettemin na twaalf jaar beweerdelijk slechts gebrekkig Koerdisch zou spreken; (viii) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over de contacten die zij nog hadden met verzoekers familieleden in Suleimaniya; (ix) hun identiteitsdocumenten in Suleimaniya werden uitgereikt, verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de wijze waarop deze documenten werden geregeld en het niet aannemelijk is dat zij twaalf jaar lang al hun documenten vanop afstand en vanuit Bagdad regelden, alsmede dat hun dochter zelfs identiteitsdocumenten kreeg zonder dat verzoeker en verzoekster zichzelf, het kind of zelfs maar een geboorteakte aanboden aan de burgerlijke stand aldaar. De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen geheel onverlet worden gelaten, onverminderd overeind.

Deze vaststellingen klemmen nog des te meer nu verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar moeder in Suleimaniya. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt immers dat haar moeder nog in leven was en in Suleimaniya verbleef. Zij gaf deze stad op als verblijfplaats voor haar (biologische) moeder, vermeldde hoewel hiernaar gevraagd werd geen (datum van) overlijden voor haar (biologische) moeder en maakte nergens enige melding van het bestaan van een stiefmoeder (administratief dossier, stuk 13B, nr. 13). Bij het CGVS beweerde zij echter dat haar moeder was overleden, stelde zij dat zij een stiefmoeder had en haalde zij dit zelfs aan als onderdeel voor haar problemen nu zij daardoor in het kader van haar relatie met haar echtgenoot niemand in vertrouwen kon nemen (administratief dossier, stuk 6B, p.2-4).

Verzoekende partijen legden bovendien ongeloofwaardige verklaringen af aangaande hun voorgehouden problemen met een imam in Bagdad.

In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt in dit kader vooreerst terecht gesteld:

“Bovendien zijn uw verklaringen ook weinig aannemelijk in de huidige socio-politieke context in Bagdad. Er is een enorm sektarisch wantrouwen, voornamelijk tegenover de soennitische minderheid in Bagdad. IS (Daesh) heeft top op heden nog geen voet aan grond in Bagdad, maar die vrees leeft wel sterk, zowel bij autoriteiten als bevolking. Dat de lokale imam in uw moskee zo openlijk mensen zou ronselen voor IS (Daesh) is op zich al weinig waarschijnlijk. Dat hij bij uw expliciete weigering zou blijven aandringen en tot twee keer toe hiervoor naar uw winkel zou komen, is al helemaal onaannemelijk. Bovendien beweert u dat de imam wilde afspreken in een druk ijssalon, omdat mensen dat niet op jullie zouden letten. Het is weinig waarschijnlijk dat men – als men het over zelfmoordaanslagen plegen voor IS (Daesh) wil hebben – zich naar een druk ijssalon zal begeven waar overal luisterende oren zijn die misschien wel iets zouden kunnen oppikken.”

Verzoekende partijen voeren geen dienstige argumenten aan ter weerlegging van voormelde motivering. Hoe de vaststelling dat IS in verschillende zones van Irak sterk staat afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde context in Bagdad, kan immers niet worden ingezien. Uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) blijkt in dit kader overigens een bijzonder sterke aanwezigheid in Bagdad van diverse sjitische milities. Dat een imam zich aldaar dermate onbezonnen en openlijk zou uiten voor het soennitische IS, is weinig plausibel.

Tevens legde verzoeker blijkens de met reden aangehaalde verklaringen tegenstrijdige verklaringen af over de dag waarop de imam naar aanleiding van zijn klacht zou zijn gearresteerd. In tegenstelling met wat verzoekende partijen betogen, betreft dit weldegelijk een kernelement in hun relaas. Bijgevolg was het niet onredelijk om van verzoeker inzake dit element coherente verklaringen te verwachten.

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker verder volledig ongemoeid waar gesteld wordt:

“Bovendien zijn de verklaringen die u aflegt betreffende de financiering van uw reis naar België niet consistent met uw bewering dat het een plots vertrek was, enkele dagen nadat u door de imam werd aangesproken. Aanvankelijk verklaart u dat u de winkel verkocht om de reis te financieren (CGVS p. 12). Meteen daarna blijkt echter dat de winkel niet kon zijn verkocht, gezien u na de bedreiging diezelfde nacht nog zou zijn vertrokken en u de winkel dus niet kon verkopen op zo’n korte tijd (CGVS p. 12). Doorgevraagd zou u ook uw auto enkele maanden voor vertrek verkocht hebben en daarmee de reis deels gefinancierd hebben. Gevraagd waarom u uw auto verkocht, komt u niet verder dan louter te stellen dat u ‘geen zin meer had in de auto’, en van plan was om enkele maanden later een nieuwe te kopen. Dit is geen afdoende verklaringen en doet vermoeden dat de auto werd verkocht met het oog op een nakend vertrek uit het land, wat verder de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen ondermijnt.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekende partijen niet worden aangevochten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan het vermeende verblijf van verzoekende partijen in Bagdad gedurende de laatste twaalf jaren voor hun vertrek uit Irak, (ii) verzoekende partijen weigeren duidelijkheid te verschaffen over hun werkelijke verblijfplaats(en) gedurende deze periode; (iii) verzoekende partijen moedwillig hun werkelijke banden met en hun reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak trachten te verhullen; (iv) geenszins geloof kan worden gehecht aan de beweerde asielmotieven van verzoekende partijen. Van een asielzoeker mag nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van een asielzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Door hun werkelijke verblijfplaats(en) gedurende meer dan een decennium te verhullen, door te weigeren duidelijkheid te verschaffen over hun werkelijke banden met en reële situatie in Suleimaniya in het Noorden van Irak en door leugenachtige verklaringen af te leggen over hun asielmotieven, verzaken verzoekende partijen op een ernstige wijze aan de op hen rustende medewerkingsplicht.

Zij maken het derhalve onmogelijk een duidelijk en waarheidsgetrouw beeld te vormen over hun werkelijke levensloop, problemen en situatie. Bijgevolg is het onmogelijk om hun reële nood aan internationale bescherming in te schatten en kan aan hen de vluchtelingenstatus niet worden verleend. Verzoekende partijen vestigen de nadruk op het neergelegde rijbewijs doch dit stuk weegt geenszins op tegen de voormelde vaststellingen. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van hun verklaringen en hun kennelijk verzaken aan de medewerkingsplicht, kan aan dit rijbewijs geen bewijswaarde worden gehecht. Zulk document kan weliswaar een ondersteunende werking hebben doch kan op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de levensloop, problemen en situatie van verzoekende partijen te herstellen. Dit geldt des te meer nu uit de informatie die verweerder bij de nota voegt blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zulke documenten er eenvoudigweg illegaal kunnen worden verkregen. Verzoeker bleek van dit gegeven overigens bijzonder goed op de hoogte tijdens het gehoor bij het CGVS. Zo verklaarde hij: "Het is niet zo moeilijk in Suleimaniya, zelfs in Bagdad. Je kan zelfs een rijbewijs via smeergeld aanvragen. In Bagdad kan je momenteel een rijbewijs, paspoort, identiteitskaart regelen. Suleimaniya is een kleine stad, via vrienden, kennissen etc. kan je wel zo'n dingen regelen". Even verder gaf hij bovendien aan dat hij heel veel mensen kende die hun rijbewijs verkregen zonder zelfs maar een test of examen af te leggen. Tevens gaf hij nogmaals aan dat zoiets niet zo moeilijk is (administratief dossier, stuk 6A, p.6, 11). In zoverre verzoekende partijen beweren dat uit het rijbewijs onomstotelijk zou blijken dat verzoeker in Bagdad verbleef, dient daarenboven te worden opgemerkt dat zij volledig voorbijgaan aan het gegeven dat al hun andere identiteitsdocumenten (zowel deze van verzoekende partijen als deze van hun dochter) werden afgeleverd in Suleimaniya (administratief dossier, map 'documenten'). Verder gaan zij hiermee voorbij aan het feit dat verzoekers registratie in Suleimaniya is gevestigd (administratief dossier, stuk 6A, p.5-6). Hoe dan ook blijkt uit het rijbewijs op generlei wijze dat verzoekster (al dan niet samen met verzoeker) in Bagdad zou hebben verbleven. In zoverre uit het rijbewijs al zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich in maart 2011 in Bagdad bevond, dient verder te worden opgemerkt dat geenszins betwist wordt dat verzoeker ooit terugkeerde naar Bagdad of deze stad bezocht. Wat wel niet wordt aangetoond is de bewering dat hij aldaar twaalf jaar zou hebben samengewoond met verzoekster. Op de gedane vaststellingen omtrent hun banden met en situatie in Suleimaniya en hun problemen in Irak heeft het rijbewijs verder hoe dan ook geen invloed. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. (...)"

Bij arrest nr. X van 23 augustus 2016 van de Raad werd geoordeeld dat verzoekers in het kader van hun tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen hadden aangebracht die de kans aanzienlijk groter maakte dat zij in aanmerking kwamen voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoekers dienden tegen geen van de twee voormelde arresten een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg genieten deze arresten, voor wat de hierin gedane vaststellingen betreft, kracht van gewijsde.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op het gehele administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. X).

Verzoekers reiken in de loop van onderhavige asielprocedure geen nieuwe elementen aan die een ander licht zouden kunnen werpen op de tijdens hun eerdere asielaanvragen vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun beweerde herkomst van en verblijf in Bagdad en problemen.

De overlijdensakte van verzoeksters moeder (Documenten, stuk 24, nr. 3) wordt slechts neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie.

Verder dient te worden opgemerkt dat aan zulk document hoe dan ook slechts een ondersteunende waarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zulk document kan echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers te herstellen. Dit geldt nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 25, nr. 3) blijkt dat er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met overlijdensaktes en dat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Het attest inzake de besnijdenis van verzoekster (Documenten, stuk 24, nr. 1) bevat geen elementen die aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun verklaringen omtrent hun herkomst en hun problemen afbreuk kunnen doen.

In zoverre verzoekers voorts zouden trachten te laten uitschijnen dat verzoeksters psychologische problemen haar gezegden ten tijde van de eerste asielaanvraag zouden hebben beïnvloed, kan vooreerst worden opgemerkt dat zij dit hadden kunnen en moeten aantonen in de loop van hun eerdere asielprocedures. Dit geldt nog des te meer nu één van de neergelegde psychologische attesten – met name het attest opgenomen in de map ‘Documenten’ in het administratief dossier – dateert van nog voor de terechtzitting bij de Raad in het kader van de tweede asielaanvraag van verzoekers. Verzoekers kunnen hun huidige, derde asielaanvraag en de onderhavige beroepsprocedure dan ook niet aanwenden als vorm van beroep tegen de hoger vermelde arresten. Hoe dan ook kan noch uit het voormelde psychologische attest, nog uit de psychologische attesten die in het kader van onderhavige beroepsprocedure worden bijgebracht, worden afgeleid dat verzoekster ten tijde van haar eerdere asielaanvragen zou hebben gekampt met dermate ernstige psychische problemen dat zij niet bij machte mocht worden geacht om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster hiervan indertijd geen melding maakte en geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van de gehoren.

Waar in de neergelegde psychologische attesten gewag wordt gemaakt van een aantal problemen in hoofde van verzoekster en daarbij de link wordt gelegd met de eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met verzoeksters familie, kan voorts worden opgemerkt dat geen van deze attesten is opgesteld door een psychiater. Dient bovendien te worden opgemerkt dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde trauma's werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen trauma's. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de trauma's werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

De algemene informatie die werd en wordt bijgebracht is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers. Deze informatie bevat geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de voormelde, concrete en in hoofde van verzoekers gedane vaststellingen.

Voor het overige reiken verzoekers geen documenten of elementen aan die de teloorgegane geloofwaardigheid van hun vermeende herkomst en van de voormelde problemen afbreuk kunnen doen.

Dat zij desalniettemin tot op heden blijven vasthouden aan hun ongeloofwaardig bevonden herkomst en aan de voormelde problemen, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van hun overige verklaringen en aangehaalde vrees.

Verzoekers beroepen zich in het kader van onderhavige asielprocedure, naast de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen, op een vrees voor een besnijdenis van hun dochter.

De geloofwaardigheid van deze vrees wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoekers ter onderbouwing steeds verwezen naar de reeds ongeloofwaardig bevonden voorgaanden met verzoeksters familie. Zo gaf verzoekster bij de DVZ aan: *“Ik vrees dat mijn dochter verminkt zal worden door besnijdenis. Want mijn vader en ooms herkennen haar niet. Zij vinden dat ze een bastaard is”*.

Even verder voegde zij toe dat haar vader en haar ooms haar dochter niet erkennen omdat zij niet gehoorzaam was en buiten de wil van haar familie zou zijn gehuwd met haar man (Verklaring meervoudige aanvraag verzoekster, stuk 22, vraag 18). Ook verzoeker verwees bij de DVZ naar voormelde, reeds ongeloofwaardig bevonden problemen (Verklaring meervoudige aanvraag verzoeker, stuk 20, vraag 18). Ook in de loop van hun CGVS-interviews vervielen verzoekers, wanneer doorgevraagd werd over de gegrondheid van hun vrees dat hun dochter zou worden besneden, steevast in een verwijzing naar de eerder ongeloofwaardige problemen met de familie van verzoekster.

Gezien verzoekers blijven verwijzen naar de reeds eerder ongeloofwaardig bevonden problemen met verzoeksters familie en tot op heden blijven weigeren duidelijkheid te verschaffen over hun werkelijke situatie in en banden met (onder andere verzoeksters familie in) Suleimaniya, kunnen zij in deze bezwaarlijk volstaan met het aanhalen van een nieuwe vrees ten aanzien van verzoeksters familie om in hun hoofde alsnog het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Indien zij werkelijk een besnijdenis voor hun dochter vreesden, kon daarenboven worden verwacht dat zij dit eerder, tijdens hun twee voorgaande asielaanvragen, zouden hebben vermeld. Zij lieten echter na dit te doen. De schaamte in hoofde van verzoekster omtrent haar eigen besnijdenis vormt hiervoor geen afdoende verklaring (Verklaring meervoudige aanvraag verzoekster, stuk 22, vraag 17). Ook indien zij zich schaamde over haar eigen besnijdenis en te meer daar verzoekers aangeven dat zij hun dochter koste wat het kost willen behoeden voor VGV, kon immers worden verwacht dat zij de vrees voor een besnijdenis voor haar eigen dochter eerder zou hebben vermeld indien deze berustte op de waarheid. Er kan immers worden aangenomen dat deze schaamte niet zou opwegen tegen het risico dat haar dochter beweerdelijk liep en loopt. Verder verklaren verzoekers hiermee niet waarom ook verzoeker deze vrees onvermeld liet. Van een asielzoeker mag bovendien worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekers eerst twee volledige asielprocedures doorliepen, daarin ongeloofwaardig werden geacht en vervolgens – bovendien opnieuw verwijzende naar hun eerder ongeloofwaardig bevonden problemen – plots opwerpen dat hun dochter van intussen 12 jaar zou dreigen te worden besneden bij een terugkeer naar hun land van herkomst, kan, te meer nu uit de voorhanden zijnde informatie blijkt dat meisjes in Irak doorgaans worden besneden op een leeftijd van tussen de 4 jaar en 12 jaar, dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat de heden beweerde vrees voor een besnijdenis van hun dochter verzoekers er eerder klaarblijkelijk niet toe aanzette het land te verlaten. Zij bleven, in weerwil van de voormelde informatie en de vermeende vrees, in Irak wonen tot hun dochter ongeveer 10 jaar oud was. Daarenboven maakten zij nergens melding van enig (geloofwaardig) concreet feit of element dat zich gedurende deze periode zou hebben voorgedaan betreffende de beweerde vrees. Indien hun dochter werkelijk risico liep om te worden besneden, kan aangenomen worden dat verzoekers hun land van herkomst (reeds jaren) eerder zouden hebben verlaten en eerder problemen zouden hebben ondervonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor een besnijdenis van hun dochter.

De neergelegde stukken kunnen aan deze conclusie geen afbreuk doen.

Het medisch attest in het administratief dossier (Documenten, stuk 24, nr. 1) waaruit blijkt dat verzoekster zelf besneden is, vormt geen indicatie voor de in hoofde van de dochter van verzoekers aangevoerde vrees. Dat verzoekster in een ver verleden werd besneden, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat haar dochter heden en bij een terugkeer naar hun land van herkomst eveneens zou dreigen te worden besneden. Dat dit zo zou zijn, kan gelet op de voormelde, concrete vaststellingen geheel niet worden aangenomen.

De documenten van GAMS België die verzoekers bij hun eerste aanvullende nota voegen, tonen enkel aan dat verzoekers zich hebben geëngageerd ten overstaan van en lid zijn geworden van GAMS. Deze documenten bevatten geen gegevens die aan de voormelde vaststellingen afbreuk kunnen doen.

Voor zover in één van de reeds hoger aangehaalde psychologische attesten, met name het attest dat door middel van de tweede aanvullende nota van verzoekers wordt neergelegd, gesteld wordt dat verzoekster vreest dat haar dochter zal worden besneden, kan worden opgemerkt dat het een loutere weergave is van hetgeen verzoekster ten overstaan van de opsteller van dit attest heeft beweerd.

De informatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 25, nr. 1 en 2) en in het verzoekschrift en door middel van een eerste aanvullende nota aangereikt door verzoekers, is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoekers of hun dochter. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat de situatie in (Noord-)Irak van zulke aard zou zijn dat een meisje van de leeftijd van de dochter van verzoekers aldaar ingevolge een loutere aanwezigheid zou dreigen te worden besneden. Verzoekers kunnen niet volstaan met de verwijzing naar deze algemene informatie om aan te tonen dat hun dochter daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Zij dienen dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

De overige stukken in het dossier bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Verzoekers deden en doen tot slot gelden dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren en internationale bescherming zou moeten krijgen ingevolge de permanente en continue vervolging die zij ondervindt omwille van de besnijdenis die zij in haar kindertijd heeft ondergaan.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de fysieke en psychische gevolgen die verzoekster ondervindt van haar besnijdenis, blijkt uit het dossier echter dat geheel niet kan worden aangenomen dat verzoekster hierdoor fysisch en psychisch dermate zou zijn geraakt dat zij het slachtoffer zou zijn van een permanente en continue vervolging, dat van haar niet mag worden verwacht dat zij terugkeert naar haar land van herkomst en dat het toekennen van internationale bescherming gerechtvaardigd zou zijn.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeksters besnijdenis zich situeert in een ver verleden en dat deze besnijdenis verzoekster, en bij uitbreiding verzoekende partijen, er kennelijk niet toe heeft aangezet eerder het land te verlaten. Verzoekster bleef na deze besnijdenis nog verscheidene decennia in haar land van herkomst. Dat het leven aldaar voor haar heden plots ondraaglijk zou zijn, kan derhalve bezwaarlijk worden aangenomen.

Indien dit daadwerkelijk zo was, kon bovendien worden verwacht dat verzoekers hiervan (veel) eerder en concreet melding zouden hebben gemaakt. Zij deden dit echter niet. Zij lieten het voorgaande gedurende hun twee volledige eerdere asielaanvragen onvermeld. Bovendien lieten zij dit zelfs in hun derde asielaanvraag onvermeld ten overstaan van de DVZ. De schaamte in hoofde van verzoekster vormt hiervoor geen afdoende verklaring. Aangenomen kan worden dat deze schaamte namelijk niet zou opwegen tegen een nood aan internationale bescherming. Verder vormt deze geen verklaring voor het gegeven dat verzoeker hiervan nooit melding maakte ten behoeve van verzoekster. Hoe dan ook blijkt dat verzoekster bij de DVZ wel reeds melding maakte van haar eigen besnijdenis en bijgevolg haar schaamte had overwonnen (Verklaring meervoudige asielaanvraag verzoekster, stuk 22, vragen 17-18). Derhalve mocht worden verwacht dat zij het ook bij de DVZ zou hebben gemeld indien zij werkelijk een persoonlijke, hieraan verbonden vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming had. In dit kader kan andermaal worden aangestipt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dat verzoekers slechts ten overstaan van het Commissariaat-generaal en in het kader van hun derde asielaanvraag vermeldden dat verzoekster ten gevolge van haar besnijdenis internationale bescherming behoeft, is niet aanvaardbaar.

Zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de beweringen die verzoekers dienaangaande uiten worden bovendien ondermijnd doordat noch verzoeker, noch verzoekster hierop zelf expliciet de aandacht vestigde tijdens hun CGVS-interview.

Zij maakten in de loop van hun gehoor weliswaar melding van de besnijdenis van verzoekster en de gevolgen, doch gaven daarbij nergens aan dat verzoekster hierdoor dermate zou zijn geraakt dat het leven voor haar louter door deze besnijdenis ondraaglijk zou zijn bij een terugkeer naar Irak.

Eveneens wordt verzoeksters nood aan internationale bescherming in dit kader op ernstige wijze gerelativeerd doordat verzoekers dienaangaande geen uitdrukkelijk en specifiek betoog voeren in het onderhavige verzoekschrift.

De neergelegde stukken zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

Dat verzoekster, zoals blijkt uit het medische attest en het psychologische attest in het administratief dossier (Documenten, stuk 24, nr. 1-2), besneden is en hiervan gevolgen ondervindt voor haar seksualiteit, wordt in het voorgaande niet betwist.

Het attest van 19 september 2017 van psycholoog P.J. dat verzoekers bij hun eerste aanvullende nota voegen, werd opgesteld door een psycholoog en niet door een psychiater. Dit attest is verder geheel gebaseerd op de gezegden van verzoekster. Hoe dan ook maakt ook dit attest op slechts zeer algemene wijze gewag van fysieke en psychische gevolgen ten gevolge van een besnijdenis in hoofde van verzoekster, zodat dit geen afbreuk kan doen aan de hoger gedane vaststellingen omtrent deze gevolgen.

Het attest dat verzoekers neerleggen door middel van een tweede aanvullende nota werd opnieuw niet opgesteld door een psychiater maar wel door een psycholoog/seksuoloog. Verder blijkt uit dit attest dat de inhoud ervan gebaseerd is op een periode van slechts twee maanden en kan hieruit niet worden afgeleid hoe vaak verzoekster tijdens deze twee maanden werd gezien. Ook is dit attest nadrukkelijk gebaseerd op de verklaringen en attitude van verzoekster tijdens haar ontmoetingen met de opsteller van het attest. Verder wordt in dit attest niet veel aandacht besteed aan de besnijdenis die verzoekster onderging, wordt in dit kader slechts gewag gemaakt van de hieruit voortvloeiende problemen met verzoeksters libido en seksualiteit en wordt hierin nergens gesteld dat verzoekster ten gevolge van haar besnijdenis heden nog steeds dermate zou worden geraakt dat het leven voor haar louter door deze besnijdenis ondraaglijk zou zijn bij een terugkeer naar Irak. Dat dit zo zou zijn, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen hoegenaamd niet worden aangenomen.

De informatie die verzoekers aan het Commissariaat-generaal bezorgden (Briefwisseling advocaat, stuk 8) en die zij in de loop van onderhavige procedure neerleggen is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoeksters persoon. Dergelijke informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster omdat het leven voor haar bij een terugkeer naar haar land van herkomst ondraaglijk zou zijn of ten gevolge van een voortgezette vorm van vervolging een daadwerkelijke nood heeft aan internationale bescherming. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aan te tonen en blijven hier in gebreke.

De overige stukken in het dossier bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, is de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad en het betoog dat verzoekers dienaangaande voeren, niet dienstig. Reeds hoger werd immers vastgesteld dat aan het verblijf in en de herkomst van Bagdad van verzoekers geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, dient de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoekers te worden onderzocht ten aanzien van Suleimaniya.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, dateert van 14 november 2016 (Landeninformatie, stuk 25, nr. 6).

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Suleimaniya niet naar Suleimaniya kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Suleimaniya niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier, opgenomen in het administratief dossier en bijgebracht door de partijen, blijkt eveneens duidelijk dat de situatie in de regio van herkomst van verzoekers in het Noorden van Irak niet van zulke aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in voormeld wetsartikel.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Suleimaniya als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissingen op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers' asielaanvraag ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met hun persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij voeren immers geen andere redenen aan waarom zij niet kunnen terugkeren naar Suleimaniya.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Suleimaniya een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP